

Tibold Szabina

Mágikus porták, csillagkapuk

Mágikus Porta, Dimenzió Kapuk

Már nagyon régen foglalkoztat a 'PORTA' mint szó, s úgy is, mint átvitt fogalom egy energikus, köztes átlépő hely meghatározására.

A 'porta' szavunk jelen van az új angolban is, mint 'PORTAL'. Itt figyeltem fel rá először, mint közös kifejezésre, mely a saját anyanyelvemben is ugyanazt jelenti. Ez a 'portal' becsúsztott a számítógépek nyelvezetébe is, s ezért naponta találkozunk vele szerte a világon, az Internet hálózaton. A Sci-fi irodalomban is jócskán szerepel, s mivel kedvelője vagyok e kreatív műfajnak, nem kerülhettem el a figyelmem, hogy a 'Portal' használata egy korunkat jellemző megjelöléssé vált.

Eltűnődtem a magyar 'porta' szavunkon — por és ta összetétele vagyok, suttogta a Porta.

A 'por' ami kinti földes pizok és 'ta', a jövés-menéssel kapcsolatos, a sé-ta szóban is ott van. Az angolok úgy búcsúznak el egy mástól, hogy 'ta-ta' (most megyek), s ezzel még egy kapcsolata van az angol nyelvben meghonosodott ősmagyar gyöknek. Patocskay Istvánnétól tudjuk, hogy a putnoki kisgyerekek „ta-ta” mentek, ha sétálni vitték őket.

POR-TA — azt mondja a pornak, hogy itt most ne tovább! Ez az elválasztó hely, ahol „te POR kint maradsz”, s a tiszt-TA átlép.

Porta elnevezésünk a házunk táját is jelenti, rászállt ez elnevezés a kertünkre, földtulajdonunkra is, hiszen azok is átlépő helyek, meghúzzák a határt a szomszédunk, s magunk élőterülete között.

ENERGIA PORTA

A PORTA jelentése, mint majdnem minden a magyar nyelvi fogalomban, hatalmas területeket és valóságokat ölel magába. Itt, az átlépő helyek jegyében, e jelölt kifejezéssel szeretnék rávilágítani az egyik valóságból a másikba való belépésre. Ezek az energia porták az ősi kőrajzoktól, népmesék és népköltészetten át mindennemű építőművészetben megtalálhatók, s még gyakran bújta-tott formájukban is felismerhetővé válnak. Gon-

doljunk csak népmeséink különböző csodálatos átjáró helyeire, ahol a mesehősök egyik világból egy másikba vándorolnak, csodálatos kalandokon esnek át, táltosi kihívásoknak felelnek meg és megváltozva, új emberi értékekkel felruházva térnek vissza a mi ismert világunkba. Gondoljunk csak arra, hogy a táncos cipellők meséjében, milyen csodálatos történettel jön vissza a katona, aki titokban követi a királykisasszonyokat éjszakai útjukon. Holle anyó kútja, egy új világot nyit ki a szegény lány előtt. Bár a Grimm testvérek gyűjteményéből való mese, mégis érdekes ez a HOLLE név, amit ha szétválasztunk hol-le lesz, vagyis (a)HOL- LE(száll)... Akkor még meg kell említeni Babszem Jankó égiszárát, és sorolhatnám még tovább, de megállok a Táltos Kecse meséjénél, melyet Édesanyám, Gyárfás Ágnes elemzett és az Ősi Gyökér 2016. XLIV. évf. 1-2 számában jelent meg. Miután elolvastam, mintha pontot tett volna gondolataim után, hiszen csodálatosabb és kifejezőbb utat a világok között nem találtam volna nélküle, hogy rávilágítson ennek az elmélkedésnek a lényegére.

Elgondolkodtam, hogy ezek a népmesék feltérképezik a következő nemzedék előtt a világokat összekötő porta-kapukat, felruházzák őket jelentéssel és jelentőséggel, hogy a lélek és emberi sorok evolúciója során jelző táblákkal lássák el az utazót.

Gyárfás Ágnes így írja le az Életfa jelképes három világát:

„A három világot az Életfa tartja össze. A középsőben van a fa törzse, itt indulnak ki a törzsből a vastag ágak, melyek között fészkel a Sas. A felső világ a fa lombja, ahova a Sas szárnyán lehet eljutni. — A középső világtól luk vezet az alsó világba. Itt laknak a jó tündérek, akik muzsikálnak, táncolnak és aranyvesszőt, gyémántvesszőt adnak a fiúnak, melyek csodálatos képességekkel rendelkeznek. Itt él három várban három hamislelkű királykisasszony. Sárkány vigyáz rájuk.”

Ebben a bevezetőben megjelenik előttünk három világ, melyet az Életfa tart össze. A lombokban csak a Sas fészkel. Sas az ezoterikus szimbolizmusban élet halál összekötője, a Skorpió csil-

lagjegy jelképe, áldozatot kér önmagunkból, amit meg is kap, hogy befejezhesse útját világunkba. A lukon lejutunk az alsó világba, ahonnan nem könnyű kikecmeregni, csak emelkedett lélekkel, a Sas segítségével, érdemünkben tehetjük meg. Ami csodálatos ebben a mesében, hogy az alsó világban éppen úgy ott vannak a jó erők, mint a hamis erők, a három királykisasszony személyében, kiket a Sárkány őriz. Mint kiderül a Sárkány a világunkat őrizte a királykisasszonyoktól, nem fordítva. A hamisságot nagyon nehéz felismerni, a „rászorultság” gúnyájába bújtatottan. Ez a szemfényvesztés szövi be ma a liberálisok hamis szabadság zászlajának lobogtatását is.

Ahhoz, hogy tisztán lássunk, fel kell ismerünk a gonoszt a maga csillogásában és hamis áldozat-álcájában is. Ezzel ma nagy problémáink vannak, a média hazug reprezentációinak, s a politikai légkör fertőjének árnyékában vidáman lebzsel a gonosz.

A mesék és személyes élmények megértették velem, hogy e világ, melyben biológiai formánk és szellem-tudatunk kettőssége él, valójában egy nyitott valóság, mely redőiben kapunyílások, energiaporták energikus valóságai tárulnak fel adott, optimális pillanatokban. Végtelen lehetőségek sora áll előttünk, s várja a lélek megnyilatkozását.

A táltos akkor is Táltos, ha nem ismeri fel magában adottságait. A visszája is igaz, teljesen mindegy mennyire akar valaki táltos lenni, ha a táltosi lélek nem fogadja őt magához. Ugyan így vagyunk a világok között megnyíló portákkal, csillagkapukkal, ha nem vagyunk szellemünkben nyitottak az időtlen végtelennek és örökkévalóságnak, nem ismerjük fel az előttünk feltáruló dimenziókba, világokba áthaladó nyílásokat.

A tudomány is elérkezett már a kukaclukak és csillagkapuk, tér-idő relativitás és valóság váltás elméleteihez, melyek tulajdonképpen az ősi, ezoterikus ismeretek anyagi bizonyításai. A Scifi inspirált írások fantasztikus fejtegetései valahol, bár lassan, találkoznak a tudomány felismeréseivel, bizonyításaival. Egy dolgot viszont eddig még senki nem tudott megfejtetni: *a táltosi valóságok végtelenségben sugárzó rendjének tiszta működését.*

Ennek a belső rendnek köszönhető, hogy nem csak mindennapi szokványos élményeket van képességünk megélni a legváratlanabb pillanatok-

ban. Van, aki képes átadni magát azoknak, s van, aki megdermed és félelmében megtöri magában a Mindenség csodálatos játékát.

A Porta Kapu spontán átlépésének ajándéka:

Nem elsődleges a felismerés, hanem az igaz felismerés pontosan a felkészületlen élményekből fakad, meglepetésszerűen, melyek inspiráló hatása sarkall minket szellemi mélységeink kutatása, majd feltárása felé.

Földünk teli van olyan ajtókkal, ablakokkal, kapunyílásokkal, melyek sehová nem nyílnak, — legalább is látszólag sehová. Ezek olyan porták ajtói, melyek kulcsát meg kell találni. Nem anyagból készült kulcsot kell elképzelnünk, hanem egy mágikus erőt, melynek hatására, mint Ali Baba barlangjának szája: „Szezám tárulj!”, megnyílik egy csodálatos valóság portája, s por előttem por utánam, azonnal be is zárul, amint a kiválasztott átlépett a porta küszöbén. Ami a másik oldalon vár ránk, az csodálatos, gyakran félelmetes, de mindig tanító és transzformáló hatású.

Vajon miért építettek az elődeink ilyen semmibe sem vezető nyílásokat?

Vakablakunk nekünk is volt a verandán, nagymama két fatörzs szeletre festett romantikus pasztorál képet akasztott be oda. Mindig szerettem ezeket a valójában semmire nem használt dekoratív beugrásokat. Még fantáziáltam is arról, hogy azokban, különösen a baloldaliban, titkos nyílás rejlik, csak el van falazva, mert valami mágia rejtegeti előlünk. A régi falusi házak oromzatán is voltak vakablakok, Szűz Mária szobrocskák védett helyei, hogy ily módon óvja a házat, az otthonukat.

A népmesék kacsalábon pörgő-forgó várkastélyai mind-mind energia porták megjelenítései. Nem is lehet oda bejutni egykönnyen, általában táltos lovak és egyéb mágikus segítségek erejével jut be a kis hős. Ezt a pörgő-forgó varázst magam is felfedeztem mind fizikai és ezoterikus síkon, s értettem meg, hogy a szédületes forgás, melyet nem lehet kontrollálni, *maga a kulcs, a Porta küszöbének átlépéséhez.*

Hogy képletesebben tudjam megidézni a porták energikus viselkedését, elmesélem két személyes élményemet, a porták megnyílásának leggyakrabban előforduló vonzásáról. Szeretném megjegyezni, hogy ezek az események spontán

áturaló élmények voltak, számomra éppen olyan döbbenetesek és érthetetlenek akkor, mint bárki más számára lennének, akiket meglepetésszerűen és elengedhetetlenül magához vonz egy ismeretlen erő.

Az első ilyen élményem 9 éves koromban történt. Eléggé álmodozó, magamnak való kislány voltam, szerettem egyedül lenni, bóklászni a saját kis felfedező útjaimon. A Természetet nagyon szerettem, s vonzódtam, mint ma is, a virágokhoz, növényekhez. A kertünk gyermekkoromban még édeni szépségű volt. Ismertem minden növényt, gyümölcsfát, a szépséges platánokat, fenyőket, diófákat, orgonabokrokat, a gyöngyvirágokat melyek a Tanti Gertrúd kerítése sarkánál minden Anyák napjára kivirítottak. A kertünk varázslatos volt, de a rendszer, melyben éltünk nem tűrte a szépet, a jót. El kellett pusztítani, a fákat kivágni, mert miért lett volna egy szép park Edelény kellős közepén, mely olyan sok embernek, szomszéd gyermekeinek adott örömet, szépséget, szabad játszóterületet? Az irigységet meg lehet érteni valahogy, de a rosszindulatú rontást soha. Vajon kit bántottak azok a fák? Ezt azért tűztem ide, mert a szeretetem, mely a kerthez kötött, s az energiaporta élményem ugyan abban a rezgéshullámban léteznek. A kertünk nyitotta meg a Természet csodálatát, s azt a belső érzést, hogy minden, ami igaz, az a Természetben tükröződik. A Természet nem hazug, mint az emberek, a rendje tökéletes, s ezért mindent a Természetre vezettem vissza, belőle tápláltam a lelkemet. Volt még valami, ami nagyon lekötötte a képzeletemet: minden ősiség, a vén romoktól a történelmi emlékekig, magyar ős-időig csiklandozta a képzeletemet. Talán ez a szeretett érdeklődés nyithatta meg első csillagkapumat...

Egy szép napfényes, kora nyári vasárnapon családotól, a szomszéd gyerekekkel együtt felke-rekedtünk és felmentünk a Vörös Klostromhoz kirándulni, piknikezni a Természet lágy ölén. Akkor még ez a hely vadregényes volt. A klostrom romjai rejtetten megbújtak az erdő fái között, s folyondárral befutott, töredezett kőfalainak hűs magánya izgalmas látványt nyújtott. Mágikus és még így romokban is fenséges volt, azonnal megragadott komor szépsége. Alatta szép, nagy vadvirágos rét terült el, fákkal körülölelten, s a rét másik oldalán, lent a fák között friss forrás csobogott fel,

mohos páfrányokkal szegélyezett, gömbölyűre kopott vénséges kövek között. Az egyik oldalon a klostrom, a másik oldalon a forrás, középen napfényes rét pillangókkal, színes virágokkal, itt nem kellett a Mennyszágot keresni...

Édesanyámék kitergették a pokrócokat, előkerültek a finomságok, s míg mindenkit lefoglalt a kaja, addig én felcsámpáztam a klostromhoz, egyedül, izgatottan, teli képzelettel, milyen lehetett ez a hely, amikor itt éltek a barátok. Hűvös volt a fák alatt és sötét, de a romokat bepásztázták a lombokon áttörő napfény nyalábok. A szomszédunk Jézusképére emlékeztetett a látvány, persze Jézus nélkül. Bementem a romok közé, s az egyik falat abban a pillanatban ahogy beléptem, bevilágította a napfény. Mintha ajtónyílás lett volna ott, de befalazva. Beálltam a nyílásba, hogy felmelegedjek. Olyan jó érzés, nagy nyugalom töltött el, lehunytam a szemem, már nem fáztam, a nap és a fal felmelegítettek. Olyan érzésem volt, mintha álmos is lennék, meg szédülnék is. Valami gyengéden forgó erő vonzott magába, ami érdekes, de ugyanakkor nyugtató érzés is volt, így engedtem a furcsa, örvénylő hullámoknak. Mintha egy hintába lettem volna, ami körbe-körbe száll, s a tengelye valahol a köldököm körül van. Lassan alábbhagyott a szédülésem, óvatosan kinyitottam a szemem. Már nem láttam a romokat, hanem egy teremben voltam magas mennyezettel, hosszú faasztallal, mellette hosszában padokkal, s a két végén nehéz, faragott székek álltak. Az asztalon különböző füvek csokrokban, és egy vesszőkosárban frissen szedett gomba, melynek illata kakukkfűvel keveredetten lebegett a térben. Közöttük három viaszgyertya, melyek nem égtek, csak kimagaslottak az asztalt borító halmazból. Valaki bejött. Egy idős paraszt ember lenfő ingben, gatyában, szürke hosszú haja fonattal hátul összefogva. Lerakott az asztalra egy jó nagy kenyeret szőttes vászon törlőben. Kiment, egy fehér csuhás baráttal mintha szót váltott volna, aki utána belépett a terembe. Amint belépett, egyenesen rám nézett, s mozdulatlanságba merevedett álltában. Tudtam, hogy lát, mint én is őt. A döbbenettől megremegtem, s gyorsan lehunytam a szemem. Amikor újra ki mertem nyitni őket, megint a romok között találtam magam, s a nap már nem sütötte be a falamat. Rám nehezedett ez az emlék, de a gyermekek rugalmasságával magam mögé

tettem, s nagyon sokáig azt hittem, hogy én ott elaludtam és álmodtam. Egészen addig, amíg felnőtt koromban újra át nem éltem valami hasonlót.

Második élményem is így, teljesen felkészületlenül ért, s bár lényegében és lejátszódásában különbözött a 9 évesen megélt Vörös Klastrom romjai közt kapott élménytől, felismertem a hasonlóságot is és azt, hogy ami most velem történt, nem először lepett meg életemben. A gyermekkori élmény pontosan olyan valóság szintű volt, mint a 27 évesen átélt, s rájöttem, hogy nem álom volt, hanem valami csodálatos, még fel nem térképezett emberi képesség megnyilatkozása.

27 éves voltam és egy olyan házban éltünk a férjemmel, amit egy valamikor lápos területre építettek. Indiánok éltek a környékén, s azon a helyen tartották a temetkezési ceremóniákat. Ezt akkor én még nem tudtam, később derült rá fény. Ez azért jelentős ismertetés élményem bevezetőjéül, mert megmagyaráz valami mélységes jelentőséget emberi lélek-kapcsolatunk és a világunk formálódása között. Egy adott hely vibrációs jellegét az ott élő lények is formálják, változtatják, mindenik a maga szellemisége szerint. Nem véletlen, hogy szeretjük és ragaszkodunk népünkhöz, hazánkhoz. Az Ősök lélegzetét szívjuk magunkba, az ő vérük folyik ereinkben és az ő szellemük ébred bennünk új tudatra. Legalább is az isteni rend így alkotta meg, ha mi nem is tiszteljük és hajtunk főt előtte. Minden a világon tudatos és egymással rezonáló egység, így a növények, állatok az emberek, a Természet minden formájában teljes egymásra utaltságban él. *Amit teszünk, nyomot hagy, s amint egy áthidaló realitásba lépünk át, tovább adjuk spontán kifejezett tudati megnyilvánulásainkat.*

Amikor beköltöztünk ez első kertés házunkba ezen a mágikus helyen, még fiatal házaspár voltunk és az életünk egyik változából a másikba esett, nem voltak könnyű napok, évek, s nem értettem az erőt, ami ezen a helyen körülvett. Állandóan fáradt voltam, s nem elég, hogy egész héten dolgoztam, én akkor táncoltam is, festettem, egyetemre jártam, a hétvégén a házat alakítottuk, hogy otthonossá váljon, ez gondolom ismerősen hangzik sokaknak. A szomszédokkal lassan megismertedtünk, s az egyik idősebb házaspárral, Rolffal és Nellinával össze is barátoktunk. Nellina elstutogta nekem, hogy a baloldali szomszédunk felesége bedilizett, szanatóriumban is volt, de már hazajött

és jobban van, csak nem igen jár ki a házból, mert még mindig szellemeket lát. Akkor én ezen nagyon elcsodálkoztam, s azonnal a mi házunkban történő furcsa dolgokra gondoltam, az éjjeli lépésekre, a döbbenetes valószerű álmaimra, melyek mind a házban történők voltak, s amikor felébredtem, nem tudtam, hogy igazán megtörtént-e, vagy csak álmodtam őket. Oly valóságyszerűek voltak az éjjeli jövés-menéseim, hogy reggelente úgy éreztem, nem is aludtam semmit. Nem szóltam erről egy kukkot sem, nehogy Nellina azt gondolja, hogy én is bolond vagyok. Éltem hát a furcsa álmaimmal és még furcsább történésekkel ebben a házban, s miután a legrosszabbján túl estünk, s a házat úgy mond „megszelídítettük”, az otthonunk egy organikus egységgé vált velem. Minden éjjel úgy aludtam el, hogy a tudatom ébren maradt, s a testemtől önálló életet folytatott.

Elérkeztünk a hálószobánk padlózatának lefektetéséhez, s ezért pár éjszakát a nappaliban töltöttünk. Laci nagyon korán kelt és ment munkába, én még aludtam egy órácskát. Emlékeztem, hogy elköszön, s én újra elaludtam. Arra ébredtem, hogy valami nagyon gyengéden tapogatja a lábamat, azt hittem a cica gyalogol át rajtam. Akkor éreztem, hogy szédülök, mintha forogna velem a világ. Nem tudtam mozdulni, nagyon megijedtem és próbáltam megállítani az örvénylő mozgást magamban, de nem tudtam, az erősebb volt. Akkor hagyom, gondoltam, majd eláll. Amint átadtam magam, éreztem, hogy kirepülök a testemből, s emelkedem a csillagok felé, óriási sebességgel. Amikor elhagytam a földet, olyan szabadságérzet töltött el, melyben megnyíltak a Tér/Idő végtelen lehetőségei előttem. A hátamon éreztem magam repülni, felettem, körülöttem a csillagok milliárdjai, szinte érinthető közelségben, majd sebességgel növekedésében fénycsíkokká váltak, a fények összeolvadtak, és egy fényalagúttá formálódtak körülöttem. Egyszerre csak lelassultam, s egy nyugalmas csend vette át bennem az izgalmas szárgulás helyét, mintha vízben lebegtem volna. Valahogy tudtam, hogy most, ebben az állapotban oda megyek időben és térben, ahová akarok, csak rá kell gondolnom hová szeretnék menni. Meg is tettem egy csodálatos, intim utat a naprendszerünkben, majd éreztem, hogy vissza kell ténnem a testembe. Hullottam vissza a föld felé, mint egy hópihe, s lelassultan olvadtam át a háztetőnkön. A

testem mellé estem, hátam a szőnyegen, lábaim az ágyon. Néztem körül a nappaliban, most mi lesz, ha nem tudok visszamenni a testembe? Minden rózsaszínes fényben tűnt fel, amit nagyon szépnek találtam. Akkor arra gondoltam, hogy behunyom a szemem, s lesz, ami lesz. Meg is tettem, majd újra kinyitottam, s íme, az Ágyon feküdtem ugyanabban a pozícióban, mint csodálatos úri repülés előtt.

A fent leírt két élmény adták az alapot sok éves tünődésemhez, kutatásomhoz. Akkor, a késő 70-es, 80-as években még nem volt Internet, ahová az ember beüti érdeklődése tárgyát és szembe találja magát egy halom kötődő anyaggal. Magamra voltam hagyva, legalább is azt hittem, de egy táltosi felsőbb lélek segítségével értelmet nyertem a megmagyarázhatatlanra. A könyvek, a művészet, a kor szelleme segítettek perspektívába tenni azt a csodálatos transzformációt mellyel az emberiség ma kibontakozik egy számára már beszűkült világból.

Két dolgot fedezünk fel, ha nem ragadunk bele az anyagi világba:

- 1) – *Képesek vagyunk multi-dimenziós percepcióra*
- 2) – *A Mindenség multi-dimenzió valósága korunkban megrendül, s felgyorsult tempóiban nyílik meg előttünk*

Feltároló Porta-kapuk

A földünk mindenhol rejt energia kapukat, változó helyeket. Nem csak a meséink említenek világok közötti átjárókat, hanem az irodalomban is jócskán találunk rájuk utalást. Gondoljunk csak Alice Csoda országban, vagy C.S. Lewis csodálatos szekrényére, amibe a testvérek bemennek és egy másik világban lépnek ki. Amikor nem tudunk racionálisan beszélni egy élményről, mesékbe fonjuk őket.

Hiszem, hogy legtöbbször életében történtek nem egészen megmagyarázható dolgok, de az ember nem csak, hogy nem mer, hanem nem is akar foglalkozni azokkal az epizódokkal, melyek nem felvázolhatók a logika rendjében. Pedig ezeknek az energia kapuknak is van logikus magyarázatuk. Ugye, a tudomány már elég régen foglalkozik az úr sajátosságaival, felismerte a kukaclukakat, melyek átvezetnek egyik világból (dimenzióból) egy

másikba. Megismertetett minket gyűrődő úrmátrixszal, a fekete mátrixszal ellentétben a fényvel, s mindennemű relativitással. De a személyes élményeket nem lehet a tudomány felállított rendszereivel mérlegelni. Azok szubjektívek maradnak addig, amíg valaki más hasonló élménye nem értékesíti őket.

Édesanyám mesélte nekem egyszer, hogy valamilyen szervezett kiránduláson volt, s egy bizonyos helyen felnézett az éjszakai csillagos égre, s olyan közel volt a csillagokhoz, hogy ledöbbsent a hatalmas szépségtől, csodálatos látványtól. Körülötte emberek álltak, beszélgettek, s ő hívta őket, hogy megoszthassa velük e mágikus szépséget. Senki nem reagált rá, nem érdekelte őket, nem látták azt, amit Édesanyám látott, pedig ott álltak mellette. Ez egy tökéletes példája annak az egyéni rezgéshullámnak, mely éppen olyan vibrációs szinten van, hogy átlépheti az ott létező energia kaput. Édesanyám emelkedett szelleme képes volt látni azt a szépséget, amit mások akkor nem, mert azok a mások éppen mással voltak elfoglalva, s a rezgésszintjük nem egyezett az *energia porta* vibrációs szintjével. Hasonló élményem volt zenével. Egy kora reggel, még sötét volt, a férjem bekapcsolta a rádiót melyben éppen egy Liszt rapszódíát játszottak. Álmosan teát csináltam a konyhában, csak a zene töltötte fel a reggeli csend űrjét. Egyszerre csak ráébredtem, hogy valóban, szó szerint feltölti az űrt! Mintha minden csillag egy zongora lett volna az égen, és a Világmindenség játszotta volna Liszt Ferenc zenéjét, teljesen feltöltve a valóságot. Lemerevedtem, mozdulni sem tudtam a csodálattól. Nem akartam soha többé úgy hallani a zenét, mint ezelőtt, ez az igazi hallás! Sajnos, Laci kiszólt nekem, hogy jöjjenek, mert el fog késni, s az univerzumot betöltő zene varázsa megtört, amint elindultam felé. Azóta sem hallottam zenét ilyen egzaltált valóságban.

Édesanyám vizuális élménye és az én akusztikai élményem egyedülálló élmények a maguk nemében. Valami különleges, ideális energikus konjunkció eredményei lehettek, esetleg nem egy energia porta teljes átlépése, csak talán egy bepillantás a lehetőségeinkbe, mint amikor valaki kinéz egy magaslati ablakon és megpillantja az elé táruló szépséges tájat, s végtelennek tűnő horizontját.

A végtelen örökkévalóság ismerete és biztonsága valamikor tudatosan ki lett húzva az emberiség tudatából. Hogyan, milyen úton tudunk újra rátalálni Csillag-utunkra? Milyen távol vagyunk mi, emberek, a Mindenség energia portáitól? Mert megtalálni személyes és közös szabadságunkat csak belső ébredéssel, a mélységesen kívánt tiszta szabadsággal lehet elérni. Táltos lélekkel bíró lelkipásztorokra van szükségük az embereknek. Úgy gondolom, aki papi hivatást választott valamiért, az akkor találja meg igaz hangját Isten előtt, amikor elengedi a dogmákat és visszatér az ősök szellemének igazához.

A Világunk telis-teli van energianyúlásokkal, csillagkapukkal! Nem kell hozzájuk semmilyen gépezet, csak a lelkünk szárnyalása és egy tökéletesen harmonizált rezgés-pillanat, hogy mi magunk megnyílhassunk a Mindenség valamelyik mágikus Csillagkapuja előtt

Különböző Porták, Csillagkapuk



Az alábbi regisztrálások egészen biztos, hogy nagyon hiányosak, de csak azokat tudom felsorolni, melyekkel valami módon személyes kapcsolatom volt.

1. **Álom Porta** – az álmodás idején megőrzött tudatosság útja. Ez az állapot a fizikai test lehúzó ereje nélkül történik. Szabad szellemi állapotban való átlépés a földet átszövő, vele

együtt működő világba. Itt dolgoznak és tanulnak a táltosok például.

2. **Vízhang Porta** – ez az idő redőiben megrekedt történeteket visszajátszó porta, gyakran a szellemek jelenésével, kísértésekkel magyarázzák, bár nem sok köze van hozzájuk. Ez hasonló egy video felvételhez, megrögzített visszajátszása, vagy vízhangja egy dramatikus vagy tragikus történetnek. Az a lényege, hogy visszajátszsa hibátlanul azt, ami megtörtént, azoknak a személyeknek, akiknek erre szükségük van
3. **Élet-halál Porta** – Ez a porta akkor is működik, ha nem hagyjuk el véglegesen ezt a valóságot. A születő gyermek belép ezen a portán, a haldokló visszalép, ugyanezen a portán. Van, (pl. én is nem egyszer), aki valamilyen traumatikus állapotban használja ezt a portát, de felismervén a választott életútja lényegét, visszalép rajta. Nagyon gyakran a lélek olyan fájdalomban van, hogy nem képes vállalni földi élete megmaradt idejét, s helyette egy felsőbb aspektusa, vagy egy testvérlélek jön vissza a testbe, hogy megtegye és befejezze, amit a sorsa eredetileg felvállalt.
4. **Ősvilág Porták** – Múltunk feltárásával, annak megértésével segítő porták. Nagyon sok archeológus átlépte ezt már, de nagyon kevés tudta értékesíteni az élményét további munkájában. Írók, művészek annál inkább felhasználták, de bizonyítékok hiányában megmaradnak a lírai és a prózai feldolgozásokban, s élményeik egyéb művészi látomások terén jelennek meg.
5. **Űr-porta** – Ezek azok a porták, melyek a mai generációnak időszerűen megnyílnak. Jelzett helyeik vannak, a földünk magnetikus pontjain helyezkednek el. Gyakran ufókkal is kapcsolatosak, mivel a földönkívüliek már évezredek óta használják őket.
6. **Csillagkapuk** – Ezek művileg készített porták, állítólag négy maradt meg relatív épségben ősi civilizációkból: egy Egyiptomban, egy Peruban, egy az USA északkeleti részén és egy a Déli sarkon. Ezeknek a mintájára építettek

titkos földi vezető csoportok hasonló csillagkapukat, s a NASA (pletyka szerint) használja is őket a Hold és a Mars látogatására. Erre nem veszek mérget, de furcsább dolgok is történtek már Napunk alatt. (A hírhedt Philadelphia kísérlet is ide tartozik, ami viszont kérdés nélkül megtörtént.)

7. Geográfiai Porta – Az északi és a déli sarkokon, természetes elektro-magnetikus porták vannak. Ezek a Földbolygó saját csillagkapui, s talán ezek segítségével történik az élő bolygó fenséges, magasabb rezgésvilágba történő váltása. Ezekhez a hatalmas portákhoz kapcsolódik a belső föld teóriája, melynek Richard E. Byrd Admirális adott meg lehetségesen hihető alapot.

8. Spontán megnyíló Porták – ezek a valóság-váltó porták meg tudnak nyílni személyre és csoportra szabottan is. Hallottunk már emberekről, akik nyomtalanul eltűntek, s hallottunk egész nemzetekről, mint pl. az Olmec, a Toltek nép, akiket a Mayák követtek, vagy Chaco Canyon (csákó medence) lakói, akik szintén nyomtalanul eltűntek. A Mági rend, a Druidok, táltosok, sámánok használják ezeket már ősidők óta. Ezek a porták működnek beavatott, csoportos erőhatással és egyéni aura-jelzéssel.

Mivel hiszem, hogy semmi nem véletlen, ezért érzem, hogy az energikus porták és csillagkapuk témája sem véletlenül érlelődött meg bennem annyira, hogy itt, Fórumunkon előhozakodjak vele. Úgy érzem, ez egy nagyon időszerű téma, s a XXI század napirendjére tűzhető gondolatserkentő felvetítés. Amint keresgéltem az Interneten e témakörben, nagyon nehéz volt szétválasztani a fantasztikust az aktuálisan érvényes megvilágítástól. Ezért döntöttem úgy, hogy a saját

meglátásaim és tapasztalataim alapján vetítem elének ezt a még ritkán emlegetett Idő/tér ugró valóságot.

Befejezésül szeretnék egy személyes meglátást fénybe tenni. Amikor említettem Édesanyámnak e témakört, melyről beszélni szeretnék, ő ugyan azt mondta ki azonnal, amivel én gondolatban már régen játszom, de még előhozakodni nem mertem volna vele nyilvánosan. Nos, ha ő erre a spontán következtetésre jutott, akkor én is elének vetíthetem meglátásom: a Kárpát-medence nem más, mint egy hatalmas, energikus égi-földi Porta. Itt nyílhatott meg Csillag utunk végén a Csillagkapu, hogy befogadja az ős Magot, s védje azt bölcsőjében. Ennek a bizonyítása talán akkor válik majd képlékeny valósággá, ha a Kárpát-medence Ősmag népe előtt újra megnyílik e Csillagkapu, s visszatérhetünk Csillagösvényünkön őshonunkba.

